VÍVÁS INTERJÚ BOCZKÓ GÁBORRAL, A VILÁGBAJNOK PÁRBAJTŐRCSAPAT TAGJÁVAL

Olimpiával ért fel

Boczkó Gábor érezte a csapat erejét, és tisztában volt az elvégzett munkával – ezért nem izgult
FOTÓ: MIRKÓ ISTVÁN

A PÁSTON BELESZURKOLTÁK A TUSOKAT, pedig az asszók közben nyomasztotta, hogy nekik van veszítenivalójuk

Arday Attila »

Nagyon fáradt a hangja.
Felborult körülöttünk a világ, de ez büszkeséggel és örömmel tölt el. Ahogy azt gondoltuk is, az itthoni világbajnokság nagy publicitást kap, sokan kíváncsiak ránk, élménybeszámolókra megyünk, interjúkat adunk. De ez sokkal jobb, mint reggel hétkor futkorászni menni, vagy mint egy háromórás edzés Tatán, úgyhogy inkább ebbe fáradok bele. Ez a világbajnokság olimpiával ért fel. Egyrészt a rendezés miatt, a csarnok Londont idézte, és itt is csodálatos volt. Ötezren szurkoltak nekünk, hasonló élmény volt, mint az athéni játékokon, ahol gyakorlatilag hazai pályán vívhattunk, de a média érdeklődése is olyan, mintha olimpia lett volna.

Még nem akartam 2016-ig előrenézni, de ha már szóba jött...
Lehet, hogy érdemes Rióig folytatni, ha ilyen erős ez az együttes. Az persze még kérdés, hogy milyen összeállításban vívnánk, hiszen a fiatalabbak is be tudnak kerülni. Ahogy Somfai Péterrel Európa-bajnokságot és világbajnoki ezüstérmet nyertünk, úgy Hanczvikkel Márk is lehetséges jelölt, hiszen három csapatvilágkupán ragyogóan vívott, vele is érmesek lettünk.

A Syma-csarnokban minden mérkőzésen úgy léphettek pástra, hogy jobbak, esélyesebbek. Könnyebb vagy nehezebb így?
Amiatt teljesen nyugodt lehettem, hogy éreztem a csapat erejét, tisztában voltam az elvégzett munkával, így ha ötödikek leszünk, akkor sem keseredek el. A kazahok nem olyan gyengék, mint amennyire megvertük őket, a venezuelaiaktól sosem kaptunk ki, a lengyeleket is meg szoktuk verni, az ukránokat az idén háromszor győztük le elég magabiztosan, vagyis csak nekünk volt veszítenivalónk. Két meccs között ez nyomasztott, a páston viszont euforiát éreztem, a közönség belém szurkolta a tusokat.

Úgy tűnt, a venezuelaiakkal haragszanak egymásra.
Van bennük sértettség. Amikor korábban fölényesen legyőztük őket, és mi a zsűrinél reklamáltunk valamiért, ők nekünk estek. Fernández és Limardo ott van a világranglista elején, mégis rendre mi vagyunk a jobbak, nekik nem terem babér, és ezt nem bírják. Fernándeztől most nem volt fair, hogy azt mondta, a kispadra sem ül le, mert úgy fáj a lába, ehhez képest beállt, és megverte Imre Gézát. A hamvaikból támadtak fel, pedig jellegzetesen latin mentalitás, hogy ha nagyon vezetünk, feladják. De volt miből elfogynia az előnyünknek, és nekik kellett jönniük előre, ami a malmunkra hajtotta a vizet.

Ön tudatosan hergeli magát, vagy spontán jön?
A koncentráció a fontos. Ha viszont az ellenfél látja az eksztázist, a magabiztosságot, elbizonytalanodik. A felfokozott állapot kijön az emberen, bár most a döntő végén az utolsó másodpercekig talán nem látszott rajtam, de amikor az ellenfél feladta, emiatt volt a nagy üvöltés.

Befejező emberként nyilván nem baj, ha ilyen a vérmérséklete.
Ehhez Kovács Ivánéhoz hasonló habitus kell. A kiélezett utolsó asszók nekünk valók, míg Imre Gézának inkább az a feladata, hogy mérkőzés közben szorgos hangyaként gyűjtse a tusokat. A taktika része volt, hogy a hetedik párban az ukránok leggyengébb emberének, Medvedevnek annyit adjon, amennyit csak bír, ahogy azt is megbeszéltük, hogy Rédli András az ukránok első embere, Nikisin ellen passzívan kezd. Ezek után az első asszómban én győztem le három egyre a leggyengébb ukránt. Az utolsó párban Nikisin adott néhány tust az elején, éreztem, hogy váltanom kell, a coupé szúrások nem jöttek be, így közvetlenül testre szúrtam, és idővel egylámpás tusokat adhattam.

Megkapta azt az érzést a világbajnoki győzelemtől, amelyre régóta vágyott?
Nekem egész életemben többet kellett küzdenem a céljaimért. A kilencvenes évek végén friss Európa-bajnokként az akkori világbajnok csapatba akartam bekerülni, de ez csak 2003-ban sikerült, amihez meg kellett nyernem a magyar ranglistát. Megbontottam egy aranyérmes csapatot, s velem nem tudott világbajnokságot nyerni a társaság, csak ezüstérmeket és bronzokat. Most végre sikerült, ez mérföldkő. A csúcs megnyugvást ad.

ILYEN A BOKSZ

BOCZKÓ GÁBOR
világbajnok

„Igyekszem most annyi időt lenni a kisfiammal, amennyit csak lehet, olyan sportágakat úzni, amelyekre a felkészülés közben kevés idő volt. Régebben jártam bokszolni, aztán egy kéztörés után újra kellett kezdenem. Most Győrben beszálltam egy kezdőcsoportba thai bokszra, rendkívüli fizikum kell hozzá, erőnléti edzésként fogom fel."